
ARNOŠT VAŠÍČEK
STRÁŽCI GRÁLU
MYSTERY FILM
NOVÝ PŘÍPAD VYŠETŘOVATELŮ ĎÁBLOVY LSTI A ZTRACENÉ BRÁNY

Strážci grálu

Vyšlo také v tištěné verzi

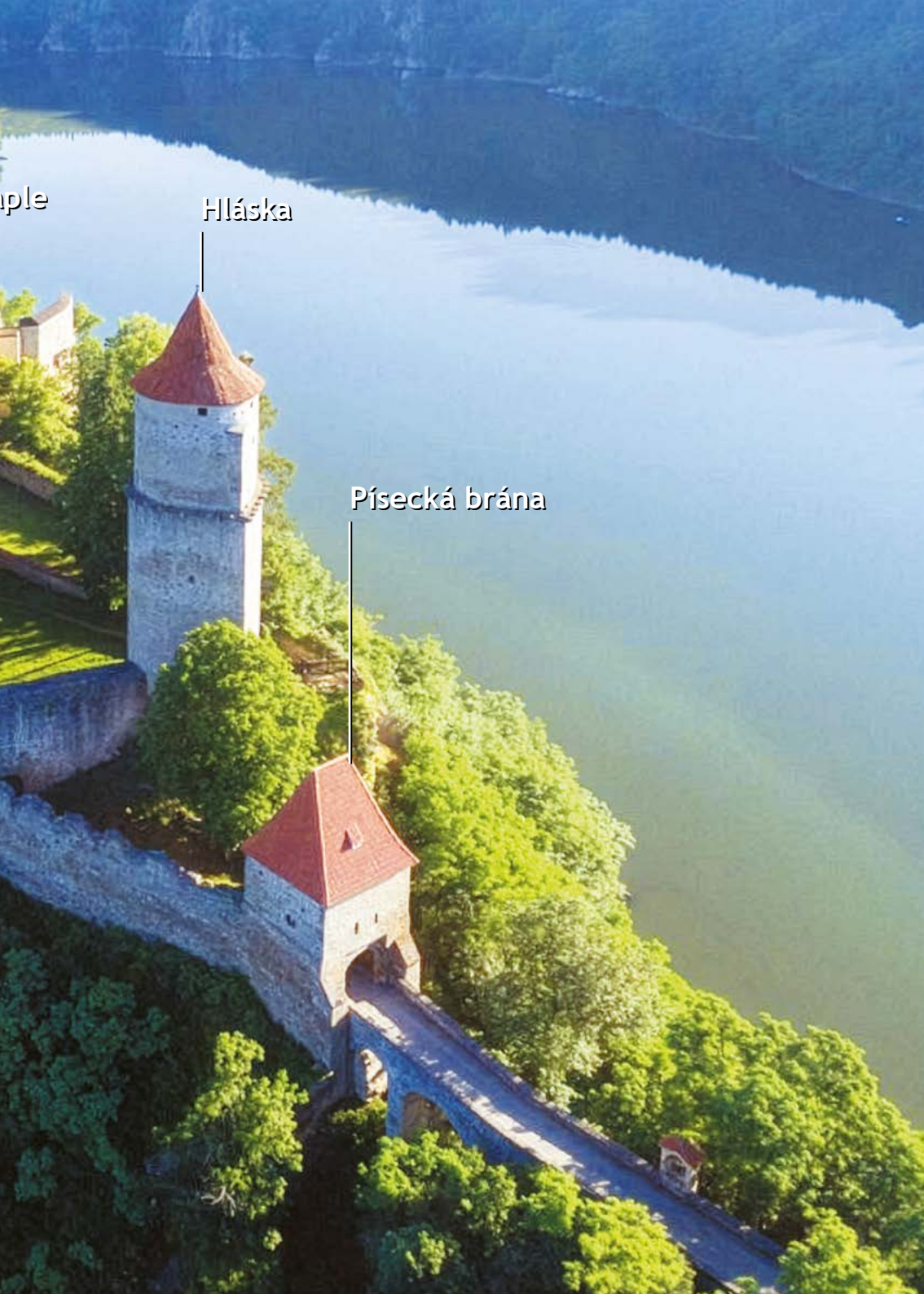
MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

Strážci grálu – e-kniha
Copyright © Arnošt Vašíček – Mystery Film, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Přístaviště
Královský palác
Hlízová věž
Ka

Hláska
Písecká brána

ARNOŠT VAŠÍČEK

STRÁŽCI GRÁLU

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK

STRÁŽCI GRÁLU

Nový případ vyšetřovatelů Ďáblovy Isti a Ztracené brány

MYSTERY FILM

2026

Arnošt Vašíček: STRÁŽCI GRÁLU
1. vydání
Copyright ©Arnošt Vašíček
Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)
Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2
Fotografie Leoš Drahota, Arnošt Vašíček a archiv Mystery Filmu, Karolína Žáková
Ilustrace: ChatGPT
Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošcová
Vytiskl Tisk Centrum, 664 48 Moravany u Brna

Mystery Film
Ostrava 2026
ISBN 978- 80-87730-95-9
ISBN ePUB: 978-80-87730-98-0
ISBN pdf: 978-80-87730-97-3

Fakta

Všechna umělecká i architektonická díla v tomto příběhu jsou skutečná.

V Hlízové věži na hradě Zvíkov byly po celá staletí zaznamenány tajemné úkazy a i v současnosti zde prokazatelně dochází k nevysvětlitelným poruchám elektroniky a záhadným výbojům neznámé energie.

Veškeré postavy jsou vymyšleny a nemají nic společného se skutečně žijícími osobami.

1

„Najednou se ozval příšerný zvuk. Táhlý a vytrvalý. Přiváděl mě k šílenství. Zakryla jsem si uši, ale nepomohlo to. Pekelné kvílení jako by do mne vnikalo každým pórem. A pak se zjevili ti tři."

Komisař Sumara se naklonil nad ženu na nemocničním lůžku. „Jste si tím jistá?"

„Naprosto. Do Korunní síně vplula šedá hubená postava. Spíš přízrak než bytost z masa a kostí. A nebyl sám. Další dva ho doprovázeli po stranách."

„Co jste udělala?"

„Co asi?" Nakvašeně ohrnula ret. „Vyděšena k smrti jsem sledovala, jak se blíží. Uniknout nebylo kam. Stála jsem a čekala." Na okamžik ji vzpomínka na prožitou hrůzu znovu paralyzovala. „Ti tři dorazili na dosah. Skoro současně ke mně vztáhli ruce."

„Co se stalo pak?"

„To netuším. Asi jsem omdlela. Probral mě až hlas toho mladíka, co přivolal pomoc."

„Všimla jste si alespoň nějakých detailů?“

„Co tím myslíte?“

„No třeba…, jak ti tři vypadali, co měli na sobě, kolik jim asi bylo?“

Ženě se ve tváři usadil zmatek. „Mluvíte o nich jako o lidech.“

Teď za kratší konec provazu tahal Sumara. „A jak jinak?“ Podrážděně rozhodil rukama. „Koho jste tedy viděla?“

„Já nevím.“ Oči jí vyplašeně těkaly. „A možná bude lepší, když se to nikdy nedozvíme.“

Sumara jen nevěřícně zakroutil hlavou, rozloučil se a vyšel na chodbu.

Ošetřující lékař zdravotní stav své pacientky netajil. „Utrpěla silný šok, ale velmi rychle se z něj vzpamatovala. Tvrdí to i náš psychiatr. Z fleku bych ji pustil domů, ale je to známá od primáře. Nařídil ještě pár dnů pozorování.“

Kráčeli bok po boku k východu z oddělení.

„Takže i když sebou sekla o kamennou podlahu, na těle neměla ani modřinku, žádnou pohmožděninu nebo škrábanec? Nenašli jste nic zlomeného ani poranění vnitřních orgánů?“ ujistil se Sumara.

„Přesně tak.“ Lékař vycítil v policistových otázkách pochyby. „Myslíte si, že se to mohlo seběhnout nějak jinak?“

„Pár věcí nesedí,“ připustil Sumara. „Vedlejší místnost si prohlížel jeden student. Viděl vaši pacientku, jak přišla a po schodech vystoupila do Korunní síně, kde ji o pár minut později našel v bezvědomí.“

„No a co?“ Lékař nechápal, s čím má komisař problém. „Pokud se pohyboval doslova na dosah ruky, je jasné, proč ji objevil jako první.“

„Ten chlapec tvrdí, že po celý čas neslyšel vůbec nic. Žádný nesnesitelný zvuk. Jen hluboké ticho téměř prázdného hradu. A když vešel do Korunní síně, kromě těla na podlaze neviděl nikoho.“

„Třeba ti tři už odešli jiným vchodem,“ pokusil se doktor o vysvětlení.

„Žádný tam není.“ Sumara se na doktora zkoumavě zadíval. „Nemůže ta paní mít nádor na mozku nebo trpět nějakou

chorobou, která by u ní vyvolala zvukové a obrazové halucinace? Třeba by to objasnilo i tu náhlou závrať a ztrátu vědomí."

„Nic takového naše vyšetřování neprokázalo. Samozřejmě pokud by se situace opakovala, museli bychom hledat příčinu."

Doktor se na sekundu odmlčel. „Dám vám vědět, pokud na něco přijdeme."

Sumara poděkoval a vyšel z budovy.

Inspektorka Šímová stála na parkovišti s urostlým záchranářem. Oficiální výslech už jistě skončila. Hlasitě se smála tomu, co jí ten mladý muž vyprávěl, sama pak začala cosi vysvětlovat, zuřivě přitom rozhazovala rukama a občas jen tak mimoděk se konečky prstů lehce dotýkala hřbetu ruky svého společníka. Když si všimla, že nejsou sami, připažila, nasadila úřední výraz a chvatně se rozloučila.

Sumara čekal u auta. „Tak co jste si zapsala? Veselou historku ze záchranářského zásahu?" zavrčel.

Šímová se rozpačitě zakřenila. „Sumaro, snad na mě nežárlíte?"

„A proč bych měl?"

„Třeba proto, že ten záchranář je o hodně mladší a o hodně zábavnější."

„Netušil jsem, že toužíte sbalit komika."

„Vy toho o mých tužbách ještě hodně nevíte," odsekla.

„Jen díky tomu jsem to s vámi vydržel." Sumara otevřel dveře auta a začal se soukat za volant.

Šímová se ušklíbla. „Ten fešák by jistě přešel na druhou stranu a galantně mi pomohl nastoupit."

„Před časem bych to udělal taky, ale teď se bojím, abyste mě neudala, že jsem urazil vaši rovnoprávnost."

„Ještěže se máte na co vymluvit," zpražila ho nakvašeně. Obešla vůz a přisedla. „Chcete slyšet, co mi ten záchranář řekl?"

Sumara přikývnul, nastartoval a vyjel.

„V podstatě nic. Když dorazili na Zvíkov, paní se sice už probrala z bezvědomí, ale byla vyděšená a mluvila zmateně. Tak ji naložili a přivezli sem. Co jste zjistil vy?"

„Podle doktora je pacientka už v pohodě a bez jakéhokoli zranění."

Šímová chápala, proč komisař tónem hlasu poslední tři slova zdůraznil. „Ale ti dva, co na stejném místě zemřeli o týden později, mají vnitřnosti na cucky, cosi jim roztrhalo ušní bubínky a vytáhlo oči z důlků."

„Doufal jsem, že tady zavětříme stopu, jak ta podivná úmrtí vysvětlit."

„Ta paní nebyla první, kdo měl v Korunní síni potíže. Už v minulosti se tam děly divné věci. Technika vypovídala službu. Lidé propadali depresím. Když se tam točila jakási pohádka, jeden z herců spáchal sebevraždu a režisér zemřel za neobjasněných okolností."

Sumara skočil inspektorce do řeči. „Ne!" pronesl hlasitě.

„Já se přece na nic neptala."

„Ale vím, o co vám jde. Naznačujete, že smrt těch dvou okultistů neobjasníme bez znalosti historie Korunní síně a celého hradu. Prostě, že se neobejdeme bez experta, který odhalí příčinu všech těch dávných případů a přivede nás k řešení toho současného."

„A vy s tím nesouhlasíte?"

Sumara mlčky zuřil.

Šímová ho nešetřila. „Pak si znovu dovolím připomenout, že soudní patolog je na prášky, protože nedokáže vysvětlit, proč na tělech nenašel jedinou ranku, ale uvnitř skoro všechno napadrť."

„Takže ty dva zabily spíše nadpřirozené síly než rafinovaný vrah?"

Šímová položila svou dlaň na hřbet komisařovy ruky. „Vztekejte se, jak chcete, ale že se topíme ve sračkách, nepopřete. Bez znalce se neobejdeme. Je nutné přizvat doktora Runu."

Sumara přehodil výhybku. Vyčítavě se na Šímovou zahleděl. „Tak proč jste to ještě neudělala? Musím všechno zařizovat já?"

2

Před deseti dny

Zvíkov se majestátně tyčil na skalnatém ostrohu nad soutokem Vltavy s Otavou. Teplé odpolední slunce zlatilo krajinu, oděnou do hávu v barvách časného podzimu, zvýrazňovalo zářivě bílé zdi Královského paláce a odráželo v temně modrém zrcadle vodní nádrže obklopující hrad téměř ze všech stran a táhnoucí se až kamsi za obzor. Pohled shora napovídal, čím si právě toto původně přemyslovské sídlo vysloužilo titul Král českých hradů.

Technik oželel romantické záběry na honosný komplex budov, spustil dron pod úroveň hradeb až téměř k hladině, pomalu letěl podél skalnatého útesu a kamerou zaznamenával jeho podobu. Věděl, že ústí jeskyně, kterou hledá, se nachází hluboko pod vodou. Neznal její přesnou polohu, pouze ji odhadnul podle starých pohlednic zobrazujících hrad ještě před napuštěním orlické přehrady. Nyní dronem pátral po nepatrném kamenném výběžku ve tvaru trojúhelníku. Netušil, zda je to přirozená podoba, nebo skála byla do tohoto tvaru upravena uměle. Vybral si ho jako orientační bod, protože se nacházel sice vysoko, ale zato přímo nad oním dávno zapomenutým a nyní již zatopeným vchodem do podzemí. Stačí člunem doplout přímo pod něj, ponořit se a klesat kolmo ke dnu.

S Mechanikem a Učitelem tuto nebezpečnou výpravu neustále odkládali. Nové okolnosti je přinutily změnit plány.

Blížilo se nebezpečí. Větší než kdykoliv jindy.

Tentokrát opravdu hrozilo, že *Tajemství* bude odhaleno. Bylo nutné zastavit dobyvatele a *schránku* pro jistotu přemístit.

Všichni tři už na tom intenzivně pracovali.

Konečně do záběru vplulo to, co hledal.

Technik zastavil dron, krátce ho nechal vznášet se na místě a pak pomalu doletěl těsně ke skále. Znovu zastavil a pomocí RTK přijímače zaznamenal GPS polohu na centimetr přesně. Až se zde některou z příštích nocí vypraví, nebude muset použít světlo,

dokud neklesne pod hladinu. Potřeboval jistotu, že doplul a potápí se na správném místě.

Náhle zbystřil.

Kamera dronu snímala velký detail kamenného trojúhelníku a odhalila, že do zvětralého povrchu je vyrytý rozměrný znak.

Technik jeho význam znal. Srdce se mu rozbušilo vzrušením.

To nemohla být náhoda.

Sloužil tento symbol už před mnoha staletími jako navigační značka?

Ukazoval zasvěceným, v jaké ose je nutné hledat dobře zamaskovaný vchod do útrob ostrohu? Lze přes něj vstoupit do dlouhé chodby, která vede až do tajné jeskynní svatyně?

Pokud odpovědi na tyto otázky zněly ano, pak měl skutečně šanci proniknout do podzemí hluboko pod hradem a odhalit, co je tam ukryto. Samozřejmě za předpokladu, že nyní přinejmenším částečně zatopený tunel od svého ústí stoupá vzhůru a prostor na jeho konci se nachází již nad hladinou přehrady.

Nemohl se dočkat, až se o tom přesvědčí.

3

Slídil dorazil k osamělé stodole těsně před setměním. Terén si občíhnul již dříve. Věděl, že dovnitř se dostane snadno. Po vzrostlém stromu u hnojiště vylezl až k nezasklenému okýnku ve štítu a protáhl se na patro. Pomalu postupoval vpřed. Prkno pod jeho nohama zasténalo.

Kohosi tam dole to vyplašilo.

„Slyšeli jste?" zeptal se hluboký mužský hlas.

„Staré dřevo praská v jednom kuse," namítnul kdosi mladší.

„Jo," souhlasil bas, „ale radši se tam podívej."

Slídilovi se rozbušilo srdce. Předpokládal, že bude na místě první a v klidu se ukryje za harampádím nakupeným na kraji patra. V bezpečí by pak mohl shora sledovat vše, co se v stodole děje. Ještě před minutou měl pocit, že plán vychází. Nikde venku neviděl auto. Ti, které sledoval, museli svůj vůz stejně jako on nechat někde dole pod lesem a dojít k stodole pěšky. A dorazili dřív, než se původně domlouvali.

Do prdele.

Cítil, že je v háji.

Žebřík opřený o trám, nesoucí podlahu patra, se zachvěl. Kdosi po něm lezl vzhůru.

Slídil se přikrčil za balíky sena. Věděl, že sebemenším pohybem může vyvolat další kvílivý zvuk. Se svaly napnutými k prasknutí zadržel dech. Ze svého místa neviděl nic, ale podle světelných záblesků usoudil, že ten na žebříku se neobtěžoval vystoupit až nahoru, ale zůstal stát na příčce a baterkou pročesává prostor.

Konečně proud paprsků pohasl. Místo něj stěny a střechu stodoly začalo zdola ozařovat teplé mihotavé světlo plamenů. Krátce se ozývaly ruchy jakési činnosti. Pak se rozhostilo ticho.

Až podezřelé hluboké ticho.

Slídil vydechl. Opatrně zkusil pohnout končetinami, které zachvacovala křeč. Nepatrně se nadzvedl a vyhlédl ven.

Zdálo se, že ve stodole osiřel.

Všude byl klid.

Slídil potlačil pokušení vycouvat z téhle šílené akce, dokud je čas. Věděl už příliš mnoho a možná právě dneska získá poslední důležité informace.

Tahle šance se už nemusí opakovat.

Vyšel z úkrytu a malými krůčky zamířil ke kraji patra. Opatrně shlédnul dolů. Překvapením zatajil dech.

Tohle nečekal.

Věděl, že ti, po kterých jde, zde dnes chtějí dohodnout podrobnosti jakéhosi útoku či přepadení. Předpokládal, že do prázdné přízemní části stodoly umístí podrobnou mapu zamýšleného místa činu, tabule s rozkreslením jednotlivých situací, popřípadě trojrozměrné modely. Místo toho zíral na improvizovaný oltář. Co jej tvořilo, se nedalo rozpoznat. Pravděpodobně nějaká větší bedna nebo stolek, přes který bylo přehozeno bílé plátno spadající až k zemi. Na něm vedle velkého cínového džbánu se zlatě leskla jakási uzavřená nádoba.

Slídil podobnou viděl v kostele, ale nedokázal si vybavit, k čemu sloužila. Překvapilo ho, že nikde nestojí ani nevisí kříž.

Prostor ozařovaly dva vysoké svícny u oltáře a několik samostatných loučí v stojanech.

Nikdo živý dole nebyl.

Slídil nepřemýšlel, kam a proč všichni odešli. Vytáhl mobil a rychle nasnímal několik fotek a jeden dlouhý záběr. Švenkoval po kulisách nadcházejícího představení tam a zase zpět.

Táhlé vrznutí zdola ho přimělo stáhnout se zpět do tmy. Ze svého úkrytu pozoroval, jak do improvizované svatyně pomalu a důstojně vešly tři postavy. Dvě v temně hnědých mnišských kutnách, třetí celá v bílém. Dorazily k oltáři a lehce se mu uklonily. Pak se otočily zpět a rozestoupily do půlkruhu.

Slídil ztuhnul.

Obličeje pod kapucemi kryly podivné masky s neobvykle dlouhými ptačími zobáky.

Co to sakra je?

Sloužilo mnišské roucho a zakrytí tváře pouze k dokonalé anonymitě?

Slídil kdysi dávno viděl film o lupičích, kteří přepadávali banky v maskách amerických presidentů. Ve Francii zase použili gumové atrapy hlav mimozemšťanů.

Tyhle středověké kostýmy ale notně ztěžovaly pohyb. Bránily rychlému úniku. Tak proč si je ti tři vybrali? Chtěli na sebe upoutat pozornost, aby někdo jiný měl zcela volné ruce?

Slídil byl zmatený. Z korespondence, kterou zachytil, se zdálo, že jde o malou uzavřenou skupinku bez dalších kompliců. K dalším úvahám se nedostal.

Postavy v přízemí stodoly se pohnuly. Jeden z hnědých mnichů uchopil džbán, který stál na oltáři, naklonil jej a nechal z hrdla vytékat tenký pramínek vody. Ten v bílém rouchu natáhl před sebe ruce, lehce si je omyl, sáhnul k pasu, vytáhl krátký meč zastrčený za cingulem a nastavil jeho čepel pod džbán. Voda stékala po oboustranném ostří.

Zpoza ptačích zobanů se ozvaly hlasy.

Slídil nerozuměl, co říkají.

Naklonil se více kupředu.

Byla to chyba.

Prkno pod jeho váhou zakvílelo.

Sakra!

Dřevo nevydrželo tlak a prasklo.

Teď už ti dole věděli jistě, že nejsou ve stodole sami. Vyrazili k žebříku.

Slídil vysvobodil nohu uvízlou ve škvíře. Otočil se, prokličkoval kolem balíků sena, protáhnul oknem ven a po větvích sklouznul k hnojišti. O pár sekund později vběhl do lesa.

Krajinu už okupovala tma. Mezi stromy nebylo vidět téměř na krok. Pokud ho neprozradí hluk, nebudou vědět, kudy se dal. Zůstal stát a snažil se popadnout dech. Od stodoly neslyšel nic.

Ti tři pochopili, že ve svých kostýmech nemají šanci a vzdali pronásledování?

Doufal, že ano. Ještě chvíli počkal, pak se pomalu vydal k autu. V hlavě mu vířil roj otázek.

Čekal seznámení s plánem ohromující akce a možná i nácvik nejdůležitějších detailů. Místo toho pozoroval pokus o jakýsi rituál

v středověkých kostýmech. Vyložil si mylně doposud získané informace? Sledoval celý ten předcházející měsíc místo domnělých teroristů příslušníky nějakého pošahaného mystického spolku?

Média byla v ten čas plná zpráv o vraždě gurua kutnohorské sekty. Vyznávali ti tři v mnišských kutnách a s ptačími zobany na tvářích nějakou neznámou formu náboženství? Z jakých důvodů potřebovali svou víru utajit?

Doposud Slídil věřil, že jde po stopě skutečné senzace, kterou předhodí jako sólokapra šokovanému publiku. Teď poněkud znejistěl.

Kdyby ti tři byli alespoň nebezpečnými náboženskými fanatiky provádějícími obřady černé magie a chystali se obětovat nahou dívku.

Potlačil zklamání.

Došel k autu. Sáhnul po klíči.

Do prdele.

Kapsa bundy byla napůl roztržena. Na útěku buď při prolézání okénkem, nebo ve větvích stromu zachytil o nějaký výčnělek.

Srdce se mu rozbušilo.

Nervózně vnořil ruku dovnitř a prsty zuřivě hrabal po dně. Konečně nahmatal klíč.

Vydechl úlevou.

Pak znovu zesinal. Vzpomněl si, že do téhle kapsy strčil platební kartu na stravování a jiné firemní bonusy. Nebylo na ní žádné jméno, ale jeden z těch tří vlastnil stejnou kartu A Slídil věděl, že pokud tu jeho najde ve stodole nebo pod stromem, velmi rychle zjistí, komu patřila.

4

Kastelán hradu Zvíkov Kamil Mikoláš tiše zaklel. Z okna své přízemní kanceláře zahlédl přijíždět velkou dodávku. Když její řidič stočil volant, aby zaparkoval zadními dveřmi k vstupu do paláce, odhalil na boku vozu logo, kterému dominovala ženská postava s roztaženými křídly a nápis ISIS. Pod ním menší písmena zvěstovala: **Výzkum paranormálních jevů**.

Kastelán vstal od stolu. Sáhnul po bundě na věšáku, přehodil si ji přes ramena a vyšel do chladného jitra.

Krev se v něm vařila, ale snažil se udržet tvář hráče pokeru. Všechny ty záhadology a rádoby badatele přímo bytostně nesnášel. S žádným z nich ovšem nikdy neztratil ani slovo, jejich knihy nečetl a na videa se nedíval. S natáčením na hradě souhlasil, jen když to do pokladny přineslo pořádný balík. A vždy se ihned někam vytratil, aby ho náhodou nechtěli taky vyzpovídat.

Tentokrát si musel přitáhnout uzdu. Šéf týmu ISIS Jaroslav Frič získal povolení přímo od generálního ředitelství Národního památkového úřadu.

Bodejť by ne, když byl blízkým příbuzným jedné z náměstkyň!

Mikoláše naštvalo, že s ním nikdo nic předem neprojednal. Prostě jen dostal mail se strohým sdělením, že má badatelskému týmu ISIS umožnit přístup do Korunní síně, poskytnout připojení k rozvodům elektřiny a být nápomocen při případných jiných požadavcích průzkumníků.

Už za to, že tyhle magory povýšila na badatele, by si odesilatelka mailu zasloužila hodinovou výpověď. Ale cukat se nemělo cenu. Kastelán nepochyboval, že kdyby odmítl, padáka by dostal spíše on.

Byl už skoro u dodávky, když se otevřely boční dveře a ven vystoupila blonďatá kráska se zářivě modrýma očima. Na filmy pro dospělé mohla do kina chodit teprve pár let, anebo vypadala o hodně mladší, než jí skutečně bylo. Rozhodně věděla, co na sebe. Dobře formovanou postavu halily padnoucí světlé modré džínsy

a růžové tričko s krátkým rukávem. Hledáním podprsenky se ráno nezdržovala, ale jemně se nalíčit stihla. Chladný vzduch ji přinutil přiložit si dlaně na paže. Snad se s překříženýma rukama cítila tepleji nebo tak chtěla zakrýt zimou vztyčené bradavky.

Na okamžik stála nehybně, pak zaregistrovala přicházejícího muže, správně odhadla, o koho jde, vyrazila mu v ústrety a ihned začala sbírat plusové body.

„Vy jste zdejší kastelán, že?" zahlaholila hlasem plným nadšení a obdivu, jako když oddaná fanynka potká svého oblíbeného herce či zpěváka.

„Kamil Mikoláš," představil se.

„Linda Hávová."

Zaznamenal, že podanou ruku mu svírala důvěrněji a déle, než by se na oficiální seznámení slušelo.

„Já se tak těším, až si spolu popovídáme." Počastovala ho oslnivým úsměvem. „Určitě jste tady zažil hodně neobyčejných událostí. Musíte mi o tom vyprávět. A taky mě zajímá, jak se na všechny ty zdejší záhady díváte se svými znalostmi a zkušenostmi." Stále ke kastelánovi vysílala nepřehlédnutelné signály svých sympatií.

A Mikoláš najednou udiveně naslouchal vlastnímu hlasu, který sliboval: „Budu rád, když se zastavíte. Dáme si kafe u mne v kanceláři nebo zavolejte a sejdeme se někde jinde."

Déle se rozplývat nadšením nestačil. Všiml si, že z auta už vystoupila celá posádka.

Dva muži začali vykládat stojany se světly, velké plastové bedny a aluminiové kufříky s přístroji, kamerami a mikrofony. Třetí byl vyšší štíhlý čtyřicátník s nahoru vyčesanými světlými vlasy, podlouhlým obličejem a ustupující bradou. Modré oči zespod lemovaly výrazné temné váčky. Těžko říct, zda se dlouho nevyspal nebo si ledviny vytrvale ničil chlastem.

Přišel blíž. „Já jsem vedoucí týmu Jaroslav Frič." Napřáhl ruku k pozdravu. „Kolegové Karel Polcar a Honza Tichánek," ukázal za sebe. „Pokud si vzpomínáte, už jsme se kdysi viděli," obdařil kastelána pokusem o úsměv.

Mikoláš mlčky souhlasil.

Badatelé z ISIS před dvěma roky prováděli v Hlízové věži nějaké měření, ale z jakýchsi důvodů ho museli už po prvním dnu ukončit a z hradu odjet. S Fričem se tak setkali jen letmo.

„Předpokládám, že jste dostal mail z vedení."

„Ano, dostal."

„Takže se můžeme připojit k proudu?"

„Náš údržbář vám všechno ukáže."

„U přístrojů se budeme střídat i v noci. Necháte trvale odemčeno, nebo nám dáte klíče?"

Kastelán se zachmuřil. O něčem takovém nebyla v mailu ani zmínka. „Nelíbí se mi žádná z těch možností."

„Ale pro jednu se rozhodnete, že? Nebo mám volat na ředitelství?"

Kastelán skousl ret. „To nebude potřeba."

„Myslel jsem si to." Frič se otočil k týmu. „Tak pánové, vynosíme všechno nahoru, ať můžeme co nejdřív zapojit přístroje. V poledne už chci vidět první výsledky." Zadíval se na Lindu. „A ty si vezmi něco teplého na sebe. Uvnitř bude pořádná kosa." Něžně poplácal Lindu po zadku. „Tak šup, šup, holčičko." Kastelána si už nevšímal. Nepokrytě dával najevo, že od této chvíle je jediným alfa samcem na hradě pouze on.

Nebyla to jediná osudová chyba, kterou toho dne udělal.

5

Slídil se dočetl, že je jedním z 222 lidí v České republice s příjmením Litera. Křestní Roman dostal po dědovi z matčiny strany.

Nomen omen.

S tímhle jménem ho nemohl čekat jiný osud než kariéra veleúspěšného spisovatele. Občas si představoval, jak se asi bude tvářit moderátorka ohlašující, že cenu Magnesia Litera získává Roman Litera za román…

Zatím sice ještě nenapsal ani první řádek své první knihy, ale byl si jistý, že je to jen otázka času. V posledních týdnech byl na stopě neuvěřitelné senzace. Při opravě služebního počítače jednoho z šéfů managmentu narazil na mail odeslaný na dvě soukromé adresy. Místo skutečného jména byl podepsaný přezdívkou Technik. Samotný text neměl zjevně nic společného s pracovními aktivitami. Vzbuzoval zvědavost a svým způsobem i vyvolával obavy.

Další korespondenci těch tří Slídil jako firemní ajťák pročítal sice bez povolení, ale také bez potíží a rizika, že by to prasklo dřív, dokud sám nebude chtít.

Sledoval muže, který vedl přísně tajnou organizaci, spíš malou buňku s pouze dvěma členy, než velký spolek nebo dokonce řád. Co bylo jejím posláním, zatím Slídil neodhalil. Z informací, které získal, vyplývalo, že po dlouhém období útlumu buňku cosi probudilo. Skoro se zdálo, že byla okolnostmi přinucena podniknout nečekanou rozsáhlou a zjevně technicky i logisticky komplikovanou akci.

Šlo o teroristický útok?

Kdyby se mu podařilo zjistit všechny detaily toho, co se chystá, i jména útočníků, na poslední chvíli vše nahlásit policii a zabránit tragédii, stal by se jistě celebritou. O jeho příběh by se prala média a vlastní knižní zpracování se stalo bestsellerem.

Slídil byl odhodlán nic nepodcenit. Novinářská esa by se od něj mohla učit.

Zjistit vše, co se jen dalo, o samotném vůdci šlo snadno. Znal jeho jméno a adresu, skoro denně se s ním vídal v zaměstnání.

Byl to typický příklad úspěšného chlapa středního věku. Zastával dobře placený post technického ředitele. Dost peněz vydělal i za licence svých patentů a vynálezů. Se svou krásnou manželkou obýval vilu na kraji města. Dcera studovala ekonomku, syn chodil ještě na základku. Rodina i několikrát za rok jezdila na dovolenou do exotických destinací, především tam, kde se dalo potápět nebo lézt po skalách.

Podle mailových adres Slídil nebyl schopen zjistit nic o dalších dvou členech. Znal jen jejich přezdívky, Mechanik a Učitel.

Byla to nezbytná součást jejich dokonalého utajení? Co ale skrývali? Pracovali jako agenti pro cizí mocnost?

To, o čem si v mailech psali, sice budilo podezření, ale neprozrazovalo nic konkrétního. Objevovaly se tam věty jako: *„Riziko, že tajemství bude odhaleno, je tentokrát příliš velké… Průniku je nutné zabránit za každou cenu… Naše akce musí být natolik drtivá a šokující, aby odradila případné následníky jednou pro vždy. … Strach, který vyvoláme, se již nikdy nesmí rozplynout!“*

Pak se dohodli na schůzce, na níž měli všichni potvrdit své zasvěcení a přísahu.

To byl ten rituál ve stodole.

Slídil se k ní vrátil na druhý den časně ráno. Svou platební kartu našel v trávě pod okýnkem ve štítu. Vydechl úlevou. Ti tři neznali jeho totožnost. Mohli se domnívat, že vyrušili neškodného vandráka, který na patře přespával?

Tuhle variantu zavrhl, sotva škvírami v dřevěných vratech nahlédl dovnitř. Stodola byla prázdná. Oltář, nádoby i svíce, vše zmizelo. A vsadil by se, že tam nezůstaly ani mnišské kutny a ptačí masky.

Případná razie by neodhalila jedinou stopu po včerejším obřadu. Příslušníkům té zvláštní jednotky tedy docvaklo, že je někdo záměrně sledoval. Nic neriskovali, vše ihned uklidili, do stodoly se zřejmě již nevrátí a budou velmi ostražití.

Situace se zkomplikovala. Slídila utěšovala jistota, že on sám zůstal v utajení. To mu dodávalo pocit náskoku. Netušil, že každý jeho pohyb před vraty stodoly právě zaznamenává před pár hodinami nainstalovaná fotopast.

6

„Měla to být pohádka, ale natáčení se změnilo v horor. Oba monitory náhle zrudly. Vypadaly jako zalité krví. Televizní technik nedokázal najít příčinu. A když se stejně nečekaně monitory umoudřily, ukazovaly úplně jiný obraz, než snímala kamera. Míhaly se v něm průsvitné postavy s bezzubými ústy a prázdnými očními důlky. Hotový rej duchů." Nejmladší z týmu ISIS Karel Polcar se odmlčel. Postavil bednu s přístroji na podlahu a rukávem mikiny si otřel zpocené čelo.

Nanosit veškeré vybavení z auta před palácem do prvního patra Hlízové věže byla pořádná dřina.

Znovu se zahleděl na Lindu. „A Francouzi, ti tady teprve zažili peklo."

Frič ho nenechal domluvit. „Karle nepřeháněj a neděs ji!"

„Ale mě to zajímá," ohradila se Linda. „Proto jsem jela s vámi. Chci vidět na vlastní oči, co se tady děje."

„Abys nelitovala," zasyčel výhružně Polcar. Odjakživa věřil, že nejistá a strachem rozrušená dívka je povolnější uchýlit se do mužské náruče a doufal, že pro emotivní Lindu to platí dvojnásob. „Tohle místo je spojeno s nejedním neobjasněným úmrtím."

Frič po něm střelil očima. „Prokazatelně víme jen o dvou a nedošlo k nim přímo na Zvíkově. Navíc je od sebe dělila dost dlouhá časová prodleva."

„Ale obě oběti tady předtím pobývaly a společně zažily ty patálie s monitory," oponoval Polcar.

„Kdyby se tady nic podivného nestalo, tak tu asi nejsme." Poznamenal suše Tichánek. „Ale zveličovat to nemusíme."

„Určitě ne," souhlasil Polcar. „Vyplašení k smrti bychom měli být už z toho, co víme."

Linda vypískla vzrušením. „Tak jak to sakra je?"

„V téhle části hradu působí děsivé neznámé síly." Polcarův hlas zněl jako ze záhrobí.

„Jako přímo zde v Korunní síni?“ Linda se rozhlédla. Místnost jí připadala příliš malá a obyčejná. Rychle se pokusila spočítat rozměry. Jestliže čtvercový půdorys věže byl 12 × 12 metrů a zdi jsou více než tři metry silné, pak celý prostor na délku i šířku nemohl měřit více než pět metrů. Ve stěně na protější straně zel hluboký výklenek, ukončený jen něco přes deset centimetrů širokou svislou střílnou. Poměrně velké okno po pravé ruce bylo zjevně vyraženo mnohem později. Na stěně vlevo se dochovaly pozůstatky římsy. Strop tvořila křížová klenba s hranolovými žebry. Z jejího vrcholu visel něco přes metr dlouhý kovový řetěz. Na dlážděné podlaze všude, kam se podívala, teď stály bedny s přístroji. „No, moc děsivě to tady nevypadá.“

„Protože to, co ti hrozí, není vidět.“ Polcarův hlas se držel pochmurného tónu. „Nevíš, kdy a odkud zaútočí.“

Frič rázným gestem naznačil Polcarovi, ať sklapne. Otočil se k Lindě. „Pravdou je, že už pár století se tu čas od času přihodí něco nevysvětlitelného. Ozývají se podivné zvuky, ve vzduchu poletují světelné fenomény. Cosi působí na psychiku člověka. Vyvolává halucinace, navozuje pocit strachu.“

„Nejméně jednoho nešťastníka ty deprese přivedly až k sebevraždě,“ doplnil výčet Polcar. „Na zdi vedle vchodu do paláce je nápis. Zanechal ho Antonín Vlach z Milevska. V roce 1597 tu se svými pomocníky opravoval omítky. Přespával zrovna tady. Jedné noci ho napadnul duch.“

Linda vytřeštila oči. „Jak napadnul? Přímo fyzicky?“

„Nevíme, co se stalo. Jestli Vlach pouze něco viděl nebo ho ta neznámá entita udeřila. Ale píše, že musel odtud utéct.“

„V jedné větě uvádí, že ten zlý duch byl pod ním tažený jakousi mocí.“ Parafrázoval Vlachův text Tichánek. „To cosi působilo zdola. Jako by přicházelo z patra pod námi, ze sklepa nebo dokonce až ze skály, na které hrad stojí.“

„Myslíme si, teda já jsem si tím přímo jistý, že se zde projevuje jakási anomálie,“ dodal Frič. Buď ji vyvolává cosi neznámého, ale přece jen přirozeného ve zdejším podloží, anebo se tu skutečně střetáváme s paranormálními jevy. S nadpřirozenem v pravém slova smyslu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Strážci grálu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.